

Velká Británie zahájením jednání o podmínkách přistoupení do Evropských společenství reagovala na snižování svého vlastního vlivu v Evropě, kde naopak země organizovány a sjednoceny v rámci Společného trhu posilovaly ekonomicky i politicky. Skutečnost, že se k tomuto kroku odhodlala s mnohaletým zpožděním, poukazuje na nepřipravenost britské poválečné politické reprezentace opustit tradiční kurs zahraniční politiky. Byla to zahraniční politika námořní a imperiální velmoci, která do vztahů kontinentální Evropy vstupovala jen jako činitel udržující mocenskou rovnováhu. Po ukončení druhé světové války, která přivedla dalekosáhlé změny, jakými byly nástup supervelmocí USA a SSSR a následné bipolární rozdělení světa, rozpad koloniálních říší evropských mocností, tato politika ztratila v mnohém na aktuálnosti.

Celosvětový válečný konflikt měl významné důsledky i pro kontinentální Evropu. Válka zanechala tento region v ruinách. Fakt, že jeho vyspělé národy připustily, aby se stav naprosté zkázy Kontinentu po dvou desetiletích opakoval, měl vliv na zdejší poválečnou politickou reprezentaci. Její podstatná část začala nahlížet na budoucnost svých zemí skrze sjednocenou Evropu. Velká Británie bylo ochotná se do integračního procesu zapojit jen v omezené formě. Britské poválečné kabinet, jak labouristický, tak konzervativní, který se do Whitehallu vrátil v říjnu 1951, měly na vztahy země s Evropou až překvapivě podobný názor. Rozdíly sice existovaly, ale dotýkaly se formy nikoliv obsahu. Obě strany se shodovaly ve stanovisku, že Velké Británie může spolupracovat s Kontinentem výhradně na základě mezivládních konzultací. V případě, že se mělo jednat o delegování rozhodovacích pravomocí na jakýkoliv společný úřad nebo autoritu, byl tento model pro zemi nepřijatelný. Británie neměla zájem podílet se na vytváření Spojených států evropských.